Διονύσιος ὁ Θρᾷξ.

Ἕλλην γραμματικός, ζῶν περὶ τὸ 100 π. Χ. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Τήρης ἦτο Θρᾷξ. Αὐτὸς δ' ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ Σουίδαν, κατὰ δ' ἄλλους ἱστορικοὺς ἐν Βυζαντίῳ. Ὀνομάζεται δ' ἐνίοτε Διονύσιος ὁ Ῥόδιος, διότι διέτριψεν ἐπί τινα χρόνον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ καὶ ἐδίδαξε μαθήματα. Ὁ Διονύσιος ὑπῆρξεν ὁ περιφημότατος μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, καὶ ἐδίδαξε τὰ γράμματα ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Πομπηΐου, περὶ τὸ 80, μετὰ πολλοῦ κλέους. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ «Τέχνη γραμματική» μικρὸν σύγγραμμα καταστὰν ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ καὶ χρησιμεῦσαν ὡς βάσις εἰς τοσαῦτα σχόλια, ὑπομνηματισθὲν [illegible] πάντα τὰ περὶ γραμματικῆς συντεθέντα συγγράμματα ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Ἐκ[illegible] [illegible] διαδεδομένον [illegible] ἐν ταῖς σχολαῖς ὑπέστη πολλὰς τροποποιήσεις, συνεπληρώθη, ἐξετάσθη, [illegible] ἐσχολιάσθη, ἡρμηνεύθη παντοιοτρόπως καὶ ἰδοὺ διατί τὰ χειρόγραφα τῆς «Τέχνης γραμματικῆς» ἅτινα [illegible] πολὺ διαφέρουσι πρὸς ἄλληλα. Εἶναι μάλιστα ἀμφίβολον ἂν ἡ πραγματεία αὕτη ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Φαβρικίου, ἐν «Ἑλληνικῇ βιβλιοθήκῃ» (IV, σελ. 20 τῆς ἀρχαίας ἐκδόσεως). Ἀνετυπώθη μετὰ προσθηκῶν [illegible] ὑπὸ τοῦ Dansse de Villoison ἐκ χειρογράφου τῆς Βενετίας, ὑπὸ Harle «Ἑλλην. Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικίου (VI, σελ. 311 τῆς νέας ἐκδόσεως), καὶ ὑπὸ τοῦ Βέκκερ, «Ἀνέκδοτα II, σελ. 627. Τοῦ ποιήματος τούτου ὑπάρχει ἀρμενικὴ μετάφρασις γενομένη πιθανῶς περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν, πληρεστέρα τοῦ σωζομένου ἑλληνικοῦ κειμένου. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Cirbied, ἐν

Λεξ. Π. Γ. γεωγ. Βεθυρα.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

188

τοῖς Mémoires de la Société royale des Antiquaires de France, τομ. VI, σελ. 1–93, καὶ ἰδιαιτέρως, ἐν Παρισίοις, 1830. Ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς μεταφράσεως πρὸς τὸ ὁμηρικὸν κείμενον γίνεται ἀναμφίβολον τὸ περὶ τῆς γνησιότητος τούτου. Ὁ Διονύσιος ἐξήγησε πολλὰ χωρία τοῦ Ὁμήρου, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχολιαστοῦ τῆς Βενετίας. Ἀναφέρεται δὲ ὡς σύγγραμμα τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ φέρον τὴν ἐπιγραφὴν Μελέται καὶ ἕτερον περὶ Ῥόδου. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ εἶναι κυρίως ἄξιος ἐπαίνου διότι ἔδωκεν ἰσχυρὰν ὤθησιν εἰς τὰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ συνετέλεσεν εἰς κατάληψιν τῶν ὁμηρικῶν ποιημάτων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Διονύσιος ὁ Θρᾷξ.

189

Ἦτον γραμματικὸς, ζῶν περὶ τὸ 100 πρ. Χ. ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτον ἐκ Θρᾴκ. Αὐτὸς δ' ἐγεννήθη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ Σουΐδαν, κατὰ δ' ἄλλους ἐδίδασκεν ἐν Βυζαντίῳ. Ὀνομάζεται δ' ἐνίοτε ἐνίοτε Διονύσιος ὁ Ῥόδιος, διότι διέτριψεν ἐπί τινα χρόνον ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ κ' ἐδίδε μαθήματα. Ὁ Διονύσιος ὑπῆρξεν ὁ ἐπιφανέστατος μαθητὴς τοῦ Ἀριστάρχου, κ' ἐδίδαξε τὰ γράμματα ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Πομπηίου, περὶ τὸ 80, μετὰ πολλοῦ κλέους. Σώζεται ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἡ Τέχνη γραμματικὴ μικρὸν σύγγραμμα, κατασταθὲν ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ, κ' χρησιμεῦσαν ὡς βάσις εἰς τοιαῦτα ἔργα, ὑπομνηματίσθη [illegible] πάντα τὰ περὶ γραμματικῆς συντεθέντα συγγράμματα [illegible] αἰῶνας. [illegible] [illegible] ὑπομνήματα [illegible] ὑπάρχει [illegible] συνεχίσθη, ἐξεδόθη [illegible] ἐγκαρδίως [illegible] παντοδαπῶς κ' ἐπὶ διὰ τὰ [illegible] ἡ Τέχνη γραμματικὴ [illegible] πολλὰ διαφέροντα πρὸς ἄλληλα. Εἶναι μάλιστα ἀξιόλογον ἂν ἡ γραμματικὴ αὕτη ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Φαβρικίου, ἐν Ἑλληνικῇ Βιβλιοθήκῃ [IV, σελ. 20 τῆς ἀρχαίας ἐκδόσεως]. Ἀνετυπώθη μετὰ σημειώσεων ἐξαχθεισῶν ὑπὸ τοῦ Ἀνσσε de Villoison ἐκ χειρογράφων τῆς Βενετίας, ὑπὸ Harles ἐν τῇ Ἑλλην. Βιβλιοθ. τοῦ Φαβρικίου [VI, σελ. 311 τῆς νέας ἐκδόσεως]. Κ' ἐπὶ τοῦ Βέκκερ, ἐν Ἀνέκδοτα II, σελ. 627. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ὑπάρχει ἀρμενικὴ μετάφρασις γενομένη οὐδαμοῦ περὶ τὸν πέμπτον αἰῶνα μετὰ Χριστόν, συνοδεύμενα τοῦ σχολίου ἐξηγητικοῦ [illegible]. Ἡ μετάφρασις αὕτη ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Cirbied, ἐν

Λεξ. Ζ. 77 Βοδουα

190

τοῖς Mémoires de la Société royale des Antiquaires de
France, τομ. VI, σελ. 1–93, καὶ ἰδιαιτέρως, ἐν Παρισίοις 1830
ἐν τῇ παραβολῇ τῆς μεταφράσεως πρὸς τὸ ἑλληνικὸν κείμενον μετὰ
πάσης ἀκριβείας τῆς περὶ τῆς γνησιότητος ἐπῶν. Ὁ Διονύσιος ἐ-
ξέτασε πολλὰ χωρία τοῦ Ὁμήρου, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ σχολιασμοῦ τῆς
Βοιωτίας. ἀναφέρεται δὲ ὡς σύγγραμμα τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ φέρον τὴν ἐ-
πιγραφὴν Μυσίας καὶ ἕτερον περὶ Ῥόδου. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ εἶ-
ναι κυρίως ἄξιος ἐπαίνου διότι ἔδωκεν ἰσχυρὰν ὤθησιν εἰς
τὰς γραμματικὰς σπουδὰς καὶ συνέτεινεν εἰς κατάληψιν τῶν
ὁμηρικῶν ποιημάτων.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ